

Marlenes lever er zebrastribet

Marlene Brokmann fik for et år siden konstateret kræft. Kræften har så godt fat, at hun ikke kan helbredes, og det gør ondt både fysisk og psykisk. På trods af de dystre udsigter, har hun en plan om, at kunne se sin 7-årig søn vokse op.

Marlene Brokmann sidder i stuen med hendes veninde. De snakker om mænd og fester, og om at bygge en svævebane i baghaven. Marlene skæver ud af vinduet. Ude i haven spiller Lucas bold med venindens søn.

”Jeg har ikke kræfter til selv at løbe rundt med Lucas i haven. Det er svært for mig at acceptere, men det er dejligt, når min veninde har hendes søn med, så kan de spille bold sammen,” siger Marlene.

Blodrøde øjne

Marlene Brokmann er 26 år gammel og bor i den nordlige del af Aarhus med sin syvårige søn Lucas. For et år siden fik hun konstateret uhelbredelig kræft. Det kom ikke som et chok, at Marlene var syg. Diagnosen var resultatet af et mangeårig sygdomsforløb, hvor hun var røget ind og ud af psykiatriske hospitaler med mistanke om ADHD, Borderline og angst.

For tre år siden startede Marlenes krop for alvor med at signalere, at der var noget helt galt. Uden varsel blev hun blodrød og varm i ansigtet, og hendes øjne blev mørkerøde ind til, der ikke var mere hvidt tilbage. Farven bevægede sig ned af hendes hals, ned over brystet og ud i hendes arme. Det varede som regel nogle få minutter.

Marlene tog til lægen med anfaldene, men der var intet at måle på hendes blodprøver, og lægerne var overbevist om, at det var tegn på angst.

En dag i februar 2013 var Marlene med to venner inde i byen. Pludselig fik hun anfald hver femte minut.

”Da jeg kommer ind til vagtlægen, får jeg heldigvis et anfald. Det er frustrerende, at de ikke har troet på mig, når jeg har gået til lægen. Men nu kunne han jo se, at der var noget galt,” siger Marlene.

Vagtlægen fortalte Marlene, der var noget alvorligt galt, men at han ikke kunne stille en diagnose. Hun blev indlagt på stedet, men blodprøverne viste igen ingenting. Først to måneder senere, da de testede hendes døgnurin, viste det sig, at Marlene lider af en sjældne form for kræft, kaldet Neuroendokrine tumorer (NET).

Kræften har spredt sig over det meste af hendes mave-tarmregion og næsten overtaget hendes lever. Lægerne skønner, at hun har haft det i 10-12 år, men det er uvist, hvor længe hun har igen.

Godnatlæsning om kræft

Marlene ryster den blå- og grønstribede dyne.

”Lav flyverdynen mor,” siger Lucas og lyser op i et stort smil.

Det er torsdag aften og sidste dag, inden Lucas skal hjem til sin far i en uge. Marlene og svinger dynen op i luften, hvorefter den lander blødt oven på Lucas.

”Det er du altså ikke særlig god til,” griner han, men ændrer hurtigt tone, ”Du skal læse i bogen, som du lovede.”

Lucas kigger på Marlene med et fast og bedende blik. Nede i stuen sidder Marlenes ven og hans kammerat. De er lige kommet.

Marlene sætter sig i sengen ved siden af Lucas og trækker benene op under sig. Hun griber fat i bogen på sengebordet og bladrer hurtigt i siderne, indtil hun finder det kapitel, de er kommet til. Så går hun i gang med at læse ’Den dag min mor fik kræft’. ”Hvad er bedøvelse,” spørger Lucas og kigger op på sin mor. Han har rykket sig helt ind til hende og strækker sig, så han kan følge med i bogen.

”Det er sådan noget man får, så man ikke kan mærke, når de syr en,” svarer Marlene.

”Gør det ikke ondt?”

”Jo, det gør lidt ondt, men det gør nok mere ondt at blive syet”

”Av!” Lucas krummer sig sammen.

Marlenes øjne glider ned over siden, indtil hun finder den linje, de er kommet til. Så læser hun videre. Børnene i bogen har en mor, der er indlagt med brystkræft. Hun har fået lov til at komme hjem til jul og her får de to børn en fladskærm, en cykel og et bordfodboldebord i julegave.

”Du fik også et bordfodboldebord i julegave,” siger Marlene.

”Og en cykel,” siger Lucas.

Så lukker hun bogen og kysser Lucas godnat.

”Jeg elsker dig Lucas,” siger Marlene. Det gør hun hver aften, inden hun lukker døren bag sig.

Leversmerter

Marlene har lige fået tildelt rengøringshjælp, så hun kan få mere overskud i sin hverdag. Det tager hårdt på hendes krop at gøre basale ting som at støvsuge og handle ind.

”Når jeg laver noget fysisk hårdt, hæver min lever. Det føles som om den prøver at brække ud gennem mine ribben. Det gør vanvittigt ondt,” siger Marlene og tager sig til højre del af sine ribben.

Men det er ikke de fysiske smerter, der gør mest ondt.

”Jeg har det af helvede til med, at Lucas skal leve uden sin mor. Han skal have lov til at have sin mor i mange år. Forhåbentlig, kan jeg være der, den dag han bliver student, så jeg kan sætte huen på hans hoved,” siger Marlene

”Jeg har den opfattelse, at hvis man tror på noget psykisk, så efterlever kroppen det. Så jeg tror på, at jeg har minimum 20 år at leve i. Og det tror min krop også på. Forhåbentlig.”

Ifølge Kræftens Bekæmpelse ses kræfttypen NET oftest i 50 - 70-årsalderen, men NET i blindtarmen ses helt ned til 15 års alderen. Marlenes kræft startede bag hendes tyktarm. Den sendte hormoner ud, der påvirkede Marlenes hjerne, hvilket gjorde at man troede, at hendes problemer var psykiske.

Aldrig gi slip

Marlene har studeret tekstil design, men måtte droppe ud. Hun tegner stadig, og har tegnet mange af hendes tatoveringer selv. Hun har efterhånden fået over 40, men der er to, der betyder mere for hende end de andre.

Omkring hendes håndled snor sig en kæde. På undersiden står der Lucas og på den oversiden er der tegnet et stort kranie, som er forbundet med et lille kranie.

”Kranierne repræsenterer Lucas og mig. Kæden betyder, at jeg aldrig nogensinde vil give slip på ham,” siger Marlene og kører fingeren over kæden mellem de to kranier. På sin 26 års fødselsdag fik Marlene tatoveret en zebrastribet kræftsløjfe på brystet. For ligesom brystkræftens ’sløjfe’ er lyserød, så er NETs zebrastribet.

”Jeg syntes, at det er et fedt statement. Jeg viser, at jeg er en stærk kvinde, der bære på en sygdom, som man fysisk ikke kan se. Det er ikke en hemmelighed, at jeg har kræft, så der er ingen grund til at skjule det.”

Efterfølgende har hun fået skrevet ”If you don’t suspect it you can’t detect it” med sirlig håndskrift hen over brystbenet. Det er den internationale NET-dags slogan.

”Det er livsbekræftende for mig. Jeg er her stadigvæk og fandeme nej om kræften skal vinde over mig.”

FAKTA

Hvert år får omkring 1.300 danske unge mellem 15 og 39 år en kræftdiagnose. Det er 3-4 unge om dagen.

Neuroendokrine tumorer (forkortet NET) er en sjælden form for kræft, der oftest udvikler sig i mavetarmkanalen eller i lungerne. Sygdommen ses oftest i 50 - 70-års alderen. Diagnosen kan først stilles, hvis en vævsprøve har vist, at der er neuroendokrine tumorceller. Hver enkelt type NET har forskellige symptomer, der afhænger af de hormoner tumoren producerer, men det er ikke alle tumorceller der giver symptomer. Det gør, at NET i mange tilfælde først opdages efter flere år.

I Danmark får over 300 mennesker i Danmark hvert år konstateret neuroendokrine tumorer (NET).

Bag om Zebrastriberne

I lægeverdenen er ”zebra” en fællesbetegnelse for sjældne diagnoser. En klassiske talemåde for medicinstuderende lyder: ”Når du hører hovslag, tænk da hest og ikke zebra.” Det refererer til, at hvis nogen hoster, er det nok fordi han lider af halsbetændelse og ikke af tuberkulose. Altså antag først det mest sandsynlige.

Men lige præcis for NET-patienter vil det være at foretrække, at lægen faktisk tænker ”zebra” og ikke ”hest” på et meget tidligere tidspunkt, end det typisk sker. Derfor er mottoet på den internationale NET-dags hjemmeside ”Tænk zebra - hvis du ikke mistænker det, kan du ikke opdage det.”

Kilde: Nordcan Kræftens Bekæmpelse